

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2013 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) sp. z o.o. w W.

od Decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 19 kwietnia 2011 r. (...)

1. **oddala odwołanie,**

2. **zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmK 2/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2011 roku, nr (...)Prezes Transportu Kolejowego nałożył na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 453 691 złotych, płatną do budżetu państwa w związku z naruszeniem przez ww. przewoźnika kolejowego art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. UE L nr 315 z 03.12.2007) polegającym na nieudzieleniu: w dniach 12 – 14 grudnia 2010 r. na żądanie pasażerów informacji o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży na dworcu kolejowym D.; nieudzieleniu w dniach 12 – 17 grudnia 2010 r. na żądanie pasażerów informacji na dworcu kolejowym Z. oraz nieudzieleniu w dniu 15 grudnia 2010 r. na żądanie pasażerów informacji na dworcu kolejowym B..

Powyższą decyzję w całości zaskarżyła powódka - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania:

a) naruszenie art. 75 § 1 k.p.a. oraz art. 8 k.p.a., poprzez dopuszczenie w postępowaniu dowodów z przesłuchania świadków M. Ś. (1), M. Ś. (2) oraz B. D. na okoliczności, które powinny zostać stwierdzone w protokole kontroli

sporządzonym w postępowaniu kontrolnym poprzedzającym wszczęcie postępowania – a nie zostały w nim zawarte wyłącznie w związku z rażącym naruszeniem przez organ w toku kontroli § 14 – 18 Rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 12 marca 2007 r. w sprawie trybu wykonywania kontroli przez Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego poprzez ich niezastosowanie i niesporządzenie w tym postępowaniu protokołu kontroli, jak również rażącym naruszeniem art. 84 a pkt 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez jego zastosowanie i art. 79 – 83 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez ich niezastosowanie, skutkującym pozbawieniem Skarżącej szeregu gwarancji obrony jej praw i w konsekwencji prowadzącym do wydania niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia w sprawie;

b) art. 28 k.p.a. poprzez nieuznanie za stronę postępowania M. Ś. (1), M. Ś. (2) oraz B. D., pomimo że z mocy prawa były one stronami postępowania jako sprzedawcy biletów w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia (...) – co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia art. 75 k.p.a. przez jego zastosowanie (dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka osoby, która nie może być świadkiem, ponieważ jest stroną) i art. 86 k.p.a. przez jego niezastosowanie;

2) obrazę dalszych przepisów postępowania, a to:

a) art. 72 k.p.a. poprzez oparcie się na potrzeby ustalenia stanu faktycznego (k. 3 uzasadnienia Decyzji) na treści notatek służbowych w sytuacji, gdy stan faktyczny powinien zostać ustalony w protokole kontroli;

b) art. 7 oraz 77 § 1 poprzez niewłaściwe przeprowadzenie dowodu na okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i jeszcze niewyjaśnione, a tym samym naruszenie obowiązku wyjaśnienia z urzędu wszystkich okoliczności sprawy istotnych dla wydania decyzji, wyrażające się w zaniechaniu ustalenia w trakcie przesłuchania B. D., M. Ś. (1), M. Ś. (2), w szczególności: przez jaki czas nie były one w stanie udzielać informacji na podstawie internetowego rozkładu jazdy czy w tym czasie spłynęło chociaż jedno żądanie pasażera w zakresie udzielenia informacji, które nie zostało spełnione; czy jeśli w tym czasie jeden z pasażerów zgłosił żądanie udzielenia informacji, czy nie mogły udzielić mu informacji na podstawie konsultacji z infolinią (telefon), konsultacji z kasjerem na innej stacji albo w innym okienku, konsultacji bezpośrednio z przewoźnikiem, sprawdzenia wywieszonego na tej stacji rozkładu jazdy, wiedzy kasjera;

c) art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez przyjęcie, że Skarżąca ponosi winę za „nieudzielenie” przez sprzedawców biletów na żądanie informacji o rozkładzie jazdy, podczas gdy Skarżąca takiej winy nie ponosi;

d) art. 7, 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i w konsekwencji uznanie, że Skarżąca naruszyła art. 8 usta. 1 Rozporządzenia 1371/2007, podczas gdy nie stwierdzono ani jednego przypadku nieudzielenia informacji pasażerowi na jego konkretne żądanie przez któregokolwiek ze sprzedawców biletów ani przez Skarżącą;

e) art. 80 k.p.a. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego, tj. zeznań świadków, wniosków z niego niewynikających, a nadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, że z faktu nieposiadania przez sprzedawcę biletów sieciowego (książkowego) rozkładu jazdy pociągów automatycznie i nieuchronnie wynika fakt nieudzielenia pasażerom na żądanie informacji na temat rozkładu jazdy, choć sieciowy rozkład jazdy jest tylko jednym z wielu źródeł wiedzy o rozkładzie jazdy pociągów;

f) naruszenie art. 80 k.p.a. poprzez przyjęcie, że nieudzielenie informacji na żądanie pasażerów dotknęło wszystkich (...) pasażerów, którzy w dniach wskazanych w sentencji Decyzji skorzystali z usług Skarżącej (s. 8 uzasadnienia Decyzji; w zakresie jakim uzasadniono wysokość kary nałożonej na Skarżącą), co jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, ponieważ jest oczywiste, że nie wszyscy z tych pasażerów nawet potencjalnie zasięgnęli i nie otrzymali informacji w kasie biletowej o rozkładzie jazdy – przy czym wszystkie wskazane wyżej uchybienia doprowadziły w konsekwencji do naruszenia art. 66 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym w zw. z art. 8 ust. 1 Rozporządzenia 1371/2007 poprzez jego zastosowanie i ukaranie Skarżącej;

3) obrazę prawa materialnego, a to:

a) art. 8 ust. 1 Rozporządzenia 1371/2007 poprzez uznanie, że informacje na żądanie pasażerów muszą być udzielane przez przewoźnika na każdej stacji kolejowej i nie jest wystarczające w tym zakresie zapewnienie innych sposobów informowania;

b) art. 8 ust. 1 Rozporządzenia 1371/2007 poprzez uznanie, że pojęcie „udzielania informacji na żądanie pasażera” nie odnosi się do konkretnego żądania konkretnego pasażera, lecz do potencjalnego i niestwierdzonego żądania abstrakcyjnej grupy osób;

c) art. 8 ust. 1 Rozporządzenia 1371/2007 poprzez uznanie, że uchybienie polegające na nieudzieleniu pasażerom informacji na żądanie, o którym mowa w tym przepisie, nie może być naprawione – co doprowadziło do naruszenia art. 66 ust. 2 c Ustawy o transporcie kolejowym poprzez jego niezastosowanie i art. 66 ust. 1 pkt 4 Ustawy o transporcie kolejowym poprzez jego zastosowanie.

4) Z ostrożności, obrazę dalszych przepisów prawa, a to:

a) Art. 77 ust. 6 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na dowodach mających istotny wpływ na wynik kontroli, przeprowadzonych w toku kontroli z naruszeniem przepisów prawa, tzn. dowodów z przesłuchania w charakterze świadka osób, które powinny być przesłuchane w charakterze strony – jeśli uznać, że postępowanie zakończone wydaniem decyzji z dnia 19.04.2011 r. (...) i kontrole w dniach 14 – 15 grudnia 2010 r. i w dniach następnych stanowiły jedno postępowanie;

b) Naruszenie art. 66 ust. 2 Ustawy o transporcie kolejowym poprzez wymierzenie Skarżącej rażąco wygórowanej kary.

Powołując się na powyższe zarzuty powódka wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji, względnie jej zmianę w całości na decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie Prezes Urzędu Transportu Kolejowego wniosł o jego oddalenie oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. jest przedsiębiorcą świadczącym usługi komercyjnego kolejowego przewozu osób. Działalność ta prowadzona jest na podstawie licencji udzielonej przez Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 28 grudnia 2004 roku, zmienionej następnie decyzją Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 25 marca 2010 roku (licencja nr (...), k. 103 akt adm., decyzja z dnia 25 marca 2010 roku, nr (...), k. 104 akt adm.). W związku z prowadzoną działalnością ww. przewoźnik realizował w 2010 roku przewozy pasażerskie na stacji kolejowej D., Z. oraz B.. W dniu 12 grudnia 2010 roku na ww. stacjach wprowadzony został nowy rozkład jazdy pociągów (...) (fakt bezsporny).

W trakcie kontroli przeprowadzonej w dniu 15 grudnia 2010 roku na stacji kolejowej Z. oraz stacji kolejowej B. kontrolerzy Urzędu Transportu Kolejowego nie uzyskali informacji dotyczącej możliwości podróży na wskazanej przez nich trasie, brak było możliwości sprawdzenia dostępności miejsc na pociąg objęty rezerwacją (wyniki kontroli przeprowadzonej w dniu 15 grudnia 2010 roku, k. 12, 13 akt adm.). Pismem z dnia 21 grudnia 2010 roku Prezes Urzędu Transportu Kolejowego zawiadomił (...) Sp. z o.o. o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie naruszenia praw pasażerów do uzyskania informacji o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży (zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego, k. 1 akt adm.). Kontrola przeprowadzona w dniu 21 grudnia 2010 roku wykazała, że na ww. stacjach znajdują się plakatowe aktualne rozkłady jazdy pociągów, jednak brak było możliwości sprawdzenia dostępności miejsc na pociąg objęty rezerwacją (wyniki kontroli przeprowadzonej w dniu 21 grudnia 2010 roku, k. 22 akt adm.).

W dniu 10 grudnia 2009 roku (...) Sp. z o.o. zawarła umowę agencyjną z M. Ś. (2), G. B., M. M., I. S. której przedmiotem było świadczenie przez ww. osoby sprzedaży biletów kolejowych na stacji kolejowej Z. (umowa agencyjna

nr(...), k. 279 – 286 akt adm.). Na podstawie tej umowy, (...) Sp. z o.o. zobowiązała się do odpłatnego dostarczenia m.in. sieciowego rozkładu jazdy oraz plakatowego rozkładu jazdy, agenci zaś zobowiązani byli m. in. do aktualizacji tablicowego rozkładu jazdy (umowa agencyjna nr (...), k. 280, 282 akt adm.). Na stacji kolejowej w miejscowości Z. w 2010 roku nie było wydzielonego punktu informacyjnego dla pasażerów, informacje udzielane były przez osobę sprzedającą bilety, która dopiero w dniu 17 grudnia 2010 roku uzyskała sieciowy rozkład jazdy pociągów. Na stacji tej plakatowe rozkłady jazdy na okres 2010/2011 znajdowały się już w dniu 12 grudnia 2010 roku (zeznania świadka M. Ś. (2), k. 159, 160 akt adm.). W dniu 15 grudnia 2010 roku sprzedawca biletów był w stanie udzielić informacji jedynie w zakresie pociągów przyjeżdżających i odjeżdżających do stacji Z. oraz ze stacji P.. Sprzedawca nie mógł udzielić informacji o połączeniach lokalnych z powodu braku sieciowego rozkładu jazdy, w tym zakresie odsyłał pasażerów na kolejową infolinię (zeznania świadka M. Ś. (2), k. 159, 160 akt adm.).

W dniu 8 września 2009 roku (...) Sp. z o.o. zawarła umowę agencyjną z B. D. której przedmiotem była sprzedaż biletów kolejowych na stacji kolejowej B. (umowa agencyjna nr(...), k. 269 – 277 akt adm.). Na podstawie tej umowy, (...) Sp. z o.o. zobowiązała się do odpłatnego dostarczenia m.in. sieciowego rozkładu jazdy oraz plakatowego rozkładu jazdy, agent zaś zobowiązany był m. in. do aktualizacji tablicowego rozkładu jazdy (umowa agencyjna nr (...), k. 270, 272 akt adm.). Na stacji tej w 2010 roku nie było wydzielonego punktu informacyjnego dla pasażerów, informacje udzielane były przez osobę sprzedającą bilety. Na stacji tej plakatowe rozkłady jazdy na okres 2010/2011 znajdowały się już w dniu 12 grudnia 2010 roku. Osoba sprzedająca bilety nie nabyła sieciowego rozkładu jazdy, w zamian posługiwała się internetowym rozkładem jazdy pociągów przy udzielaniu informacji podróżnym (zeznania świadka B. D., k. 163, 164 akt adm.). Z uwagi na problemy techniczne w dniu 15 grudnia 2010 roku polegające na zawieszeniu się komputera Sprzedawca w krótkim okresie czasu nie mógł udzielić informacji o połączeniach kolejowych (zeznania świadka B. D., k. 163, 164 akt adm.).

Na stacji kolejowej D. przewozy pasażerskie realizowane są m.in. przez (...) Sp. z o.o. (fakt bezsporny). Z uwagi na brak sieciowego rozkładu jazdy w pierwszych dniach obowiązywania nowego rozkładu jazdy pociągów pracownik (...) s.c. na stacji kolejowej D. nie posiadał możliwości udzielenia pasażerom informacji o rozkładzie jazdy. Możliwość udzielenia powyższych informacji zaistniała ok. 14 grudnia 2010 roku (zeznania świadka M. Ś. (1) (k. 142 akt adm.).

W 2010 roku (...) sp. z o.o. osiągnęły łącznych przychód w wysokości(...) (rachunek zysków i strat (...) sp. z o.o. za okres 01. 01. 2010 r. – 31. 12. 2010 r., k. 399 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc do wysuwanych przez powoda w odwołaniu zarzutów naruszenia przez Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego przepisów postępowania administracyjnego Sąd uznał je za bezzasadne.

Zgodnie, bowiem z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku

wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu transportu Kolejowego, według reguł kontrydiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy.

Powód nie zaprzeczył, że w dniach 12-14 grudnia na dworcu kolejowym D., w dniach 12-17 grudnia na dworcu kolejowym Z. oraz w dniu 15 grudnia na dworcu kolejowym B. nie były udzielane na żądanie pasażerów informacje kolejowe o rozkładzie jazdy. Ustalenia pozwanego zawarte w zaskarżonej decyzji są zatem bezsporne i jako takie nie wymagają dowodu.

Niezależnie od powyższego zważyć należało, że z treści postanowienia o wszczęciu postępowania z dnia 21 grudnia 2010 r. (k- 1 akt admin.) jednoznacznie wynika, że dotyczyło ono nieprzestrzegania prawa wynikającego z przepisów rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. UE L 315 z 03.12.2007) przez (...) S.A., (...) Sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. Wbrew wywodom powoda, M. Ś. (2), M. Ś. (1) oraz B. D. nie były stronami tego postępowania gdyż nie dotyczyło ono żadnego ich obowiązku, nie żądały one czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek, ani też nie dotyczyło ono ich interesu prawnego. Wprawdzie ciążył na nich, jako na sprzedawcach biletów identyczny obowiązek jak na powodzie, jednak obowiązek ten miał charakter samoistny. Skoro zatem Prezes UTK nie wszczął postępowania w sprawie przestrzegania prawa przez te trzy osoby to nie miały one statusu strony.

Stosownie do treści art.8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. UE L 315 z 03.12.2007, str. 14), bez uszczerbku dla art. 10 przedsiębiorstwa kolejowe oraz sprzedawcy biletów w imieniu jednego lub kilku przedsiębiorstw kolejowych udzielają pasażerowi na jego żądanie przynajmniej informacji wymienionych w załączniku II część I, w odniesieniu do podróży objętych umowami transportowymi oferowanymi przez dane przedsiębiorstwo kolejowe. Sprzedawcy biletów, którzy oferują umowy transportowe we własnym imieniu, oraz operatorzy turystyczni dostarczają tych informacji, jeżeli są one dostępne. Informacje te obejmują:

- Ogólne warunki umów mające zastosowanie do umowy
- Rozkłady jazdy i warunki odbycia najszybszej podróży
- Rozkłady jazdy i warunki najniższych opłat za przewóz
- Dostępność, warunki dostępu i dostosowanie pociągu do potrzeb osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej
- Możliwość i warunki przewozu rowerów
- Dostępność miejsc siedzących w wagonach dla palących i dla niepalących w klasie pierwszej i drugiej oraz w kuszetkach i wagonach sypialnych
- Działania mogące przerwać lub opóźnić połączenia
- Usługi dostępne w pociągu
- Procedury odbioru zagubionego bagażu
- Procedury wnoszenia skarg.

Jest sprawą przedsiębiorstwa kolejowego w jaki sposób z powyższego obowiązku się wywiąże, w szczególności, czy będzie opierał się na własnym systemie informacyjnym, czy też powierzy zadania w tym zakresie innym osobom.

Ponieważ w przypadku stacji D., Z. i B., nie było innego miejsca do uzyskania informacji o rozkładzie jazdy przed rozpoczęciem podróży, brak informacji na ten temat w również kasie powodował, że powód nie wywiązał się z obowiązku wynikającego art.8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym.

Sąd nie podziela stanowiska skarżącego, że dla naruszenia tego obowiązku konieczne jest wykazanie faktu nieudzielenia informacji konkretnemu pasażerowi. Powyższy obowiązek wynikający z rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady jest naruszony zarówno gdy informacje nie są udzielane w ogóle jak i w przypadku, gdy nie zostały udzielone konkretnemu pasażerowi.

Podzielając pogląd powoda, że sieciowy (książkowy) rozkład jazdy nie jest jedynym źródłem wiedzy o obowiązującym rozkładzie jazdy, należy stwierdzić, że powód miał szereg potencjalnych możliwości zapewnienia podróżnym właściwych informacji przy pomocy innych środków. Istotą obowiązku publicznoprawnego ciążącego na powodzie nie było zachowanie określonej formy informowania ale skutek, który w okresie i miejscach wskazanych w decyzji nie został osiągnięty.

Zgodnie z przepisem art. 66 pkt 4 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. Nr 86, poz. 789, z późn. zm.2)) „karze podlega ten kto...”, zatem Prezes UTK jest obowiązany, a nie uprawniony, do nałożenia kary w razie stwierdzenia okoliczności polegających karze (anal. wyrok SN z 25 kwietnia 1007 r., sygn. akt III SK 1/07). Taką interpretację potwierdza również doktryna, która wskazuje, że to ustawodawca decyduje o tym, czy w konkretnym przypadku pozostawi kwestię nałożenia kary pieniężnej swobodnemu uznaniu organu administracyjnego, czy też nałoży na ten organ obowiązek wymierzenia sankcji, pozwalając jedynie miarkować jej wysokość.

Tak też zdecydował ustawodawca, w art. 66 ust. 2 b ustawy o transporcie kolejowym, z którego wynika wprost, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UTK uwzględnia zakres naruszenia przepisu, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Wina nie jest zatem przesłanką dla nałożenia kary ani nawet jej wymiaru.

Z punktu widzenia poglądów Trybunału Konstytucyjnego, odpowiedzialność karnoadministracyjna to odpowiedzialność typu represyjno-porządkowego, będąca przejawem interwencjonizmu państwowego w sferach, jakie zostały uznane przez ustawodawcę za szczególnie istotne (zob. wyrok z 24 stycznia 2006 r., sygn. SK 52/04, OTK ZU nr 1/A/2006, poz. 6). Odpowiedzialność ta, oparta na zasadzie winy obiektywnej, może posługiwać się sankcjami bezwzględnie oznaczonymi i wówczas przybiera charakter odpowiedzialności ustawowej. Ma zastosowanie do osób fizycznych, prawnych oraz jednostek nieposiadających osobowości prawnej. Tego rodzaju odpowiedzialność realizowana jest w trybie kodeksu postępowania administracyjnego, a niekiedy w trybie ordynacji podatkowej. Kontrolę w tym zakresie sprawują sądy administracyjne, a wyjątkowo Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zob. D. Szumiło-Kulczycka, Prawo administracyjno-karne, Kraków 2004, s. 196).

Dopuszczalność stosowania kar pieniężnych, jako reakcji na naruszenie ustawowych obowiązków, nie budzi wątpliwości w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. Trybunał Konstytucyjny prezentował wręcz pogląd, że o środkach represyjnych orzekać mogą nie tylko sądy karne, a to, jaki sąd orzeka w konkretnych sprawach, jest kwestią wyboru o charakterze ustrojowo-organizacyjnym, a nie materialnoprawnym. Kary pieniężne mogą być także konsekwencją wydanej decyzji administracyjnej, która może być poddana kontroli sądownictwa administracyjnego. (Wyrok TK z dnia 15 stycznia 2007 r. Sygn. akt P 19/06).

Bezasadny jest również zarzut niezastosowania określonej w art.66 ust. 2c ustawy o transporcie kolejowym „klauzuli niekaralności”, bowiem powód nie usunął naruszenia polegającego na nieudzieleniu na żądanie pasażerów informacji kolejowych o rozkładzie jazdy w dniach 12-14 grudnia na dworcu kolejowym D., w dniach 12-17 grudnia na dworcu kolejowym Z. oraz w dniu 15 grudnia na dworcu kolejowym B., a obowiązek wynikający z rozporządzenia (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. wypełniał dopiero w późniejszym okresie.

Odnosząc się do wysokości nałożonej kary, zważyć należało, że wymiar kary dokonywany przez organ regulacyjny należy do sfery tzw. uznania administracyjnego. Przesłanka do dokonania zmiany decyzji w tym zakresie jest więc

wykazanie, że regulator przekroczył w zakresie przesłanek wynikających z art. 66 ust. 2 b ustawy o transporcie kolejowym pozwany przekroczył granice uznania administracyjnego. Tego zaś skarżący nie wykazał.

Z tych względów zażalenie należało oddalić wobec braku podstaw do jego uwzględnienia (art.479⁷⁵ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.)

SSO Bogdan Gierzyński